

neschopné se samo o sebe postarat. Takové domácí zvíře tak často působí hloupě, tupě a omezeně. Tedy (v dnešním slova smyslu) pitomě.

Jak je už asi zřejmé, postupem času se zkrátka slovo *pitomý* začalo používat i v souvislosti s člověkem, až se jeho význam přenesl ze zvířat na lidi docela.

NEROVNÝ KOČIČÍ SOBOJ JAKO ETYMOLOGICKÝ DŮKAZ¹

Očividný důkaz celé věci jsem měl před očima nedávno, když jsem měl možnost vidět vedle sebe dvě zvířata – jedno domácí a jedno divoké. Dvě kočky a jedna člověkem právě naservírovaná miska žrádla. Kdo myslíte, že u ní byl první? Správně, byla to toulavá, neochočená kočka. Ucítila potravu, a tak na nic nečekala a rychlostí geparda se přirtila přímo k ní. Cestou odstrčila chudáka domácího mazlíčka a už se ládovala jeho večeří.

Domácí kocour, ač mnohem statnější než jeho sokyně, zatím jen stál opodál a pitomě zíral, jak mu před očima mizí potrava. Byl to zkrátka kocour domácí, ochočený a zvyklý na to, že mu člověk dá žrádlo až pod nos a na něm je jen jeho následná konzumace. Už v něm nebyl instinkt lovce, nenapadlo ho, že by měl o stravu bojovat. Byl prostě pitomý...

Na závěr dovoďte jednu strašidelnou otázku. Nejsme my dnešní lidé náhodou onomu domácímu kocourovi trochu podobní? Nejsme taky tak trochu pitomá zvířata, která si zvykla na přepych a stala se jen pitomými konzumenty? Odpověď nechám na vás. Tento text o ničem takovém nepojednával.

¹ Etymologie je jazykovědný obor, který se zabývá původem a historickým vývojem slov.